

[Bilgrav Nielsen.]

som bydes skibstrafikken på Store Bælt, den dag vi bygger en fast forbindelse, vil være indskrænkede vilkår i forhold til i dag, idet vi bygger en lavbro over Vesterrenden og derfor må henvise den helt overvejende del af skibstrafikken til Østerrenden. Det betyder, at mellem 400 og 500, ja, vel i dag over 500 skibe om ugen skal passere nord-syd i Østerrenden. Så er det, vi stiller det spørgsmål op: er det så fornuftigt, er det overhovedet acceptabelt, at man på tværs af denne sejlrende bygger en bro med ca. 25 bropiller, som trods alt betyder en spærring? Vi har ikke villet anfægte synspunktet og argumenterne om, at dette kan gøres forsvarligt, kan gøres sådan, at broen ved en påsejling ikke styrter ned, men vi har understreget, at selv om man nok kan gøre dette, vil der alligevel ved et eventuelt sammenstød ske ting; der vil blive tale om materielle tab. Altså, kommer den store skade ikke på den ene del, så kommer den på den anden: kan bro pillen holde, bliver det skibet, det går ud over. Vi har gjort opmærksom på, at de beregninger, man hidtil har baseret undersøgelserne af skibes stød mod bro piller på, er gået ud fra, at de største skibe i Store Bælt ville være på 100.000 t dødvægt, men alle er jo enige om, at i dag kan man absolut forestille sig og oplever også større skibe passere.

Det vigtigste for os er altså ikke ved denne første behandling at konstatere en modstand eller en tilslutning — jeg har med tilfredshed konstateret, at man er åben over for spørgsmålet — men at få sagen belyst helt til bunds. Jeg er i øvrigt enig med de ordførere, som har sagt, at det nu drejer sig om, at vi beslutter os. Det er også derfor, vi allerede i en måneds tid har stillet spørgsmål om tunnelloøsningen og fået en del besvarelser hjem, men der er flere, der skal afleveres.

Jeg vil godt her berøre et punkt, som jeg synes er mindre forståeligt i forbindelse med den behandling, vi allerede har gennemgået af tunnelforslaget. Vi har spurgt ministeren, om han er villig til at lade handelsministeriet og søfartsrådet foretage en fornyet bedømmelse af forslaget højbro kontra tunnel. Hertil har han svaret, at det har vi spurgt om, der er ikke mere at spørge om. Jeg synes for det første naturligvis, man burde

give forslagsstillerne det håndslag, at alle spørgsmål kan undersøges, også et sådant, men jeg tror også, det ville tjene sagens oplysning i al almindelighed, hvis man ikke bremsede den slags spørgsmål. Jeg ved godt, det er spørgsmål, der har været stillet tidligere over for handelsministeriet og søfartsrådet, men dengang var forudsætningen den klare, at der skulle bygges en højbro over Store Bælt. Hvis man forestiller sig en tunnel, hvordan er deres stilling så? Det er jo i hvert fald uomtvisteligt, at en tunnel af en længde på 4 km giver en betydelig større hindringsfri gennemsejling i Østerrenden, end højbroen vil gøre. Jeg synes, det er vigtigt, at vi får det med.

Så var hr. Holmberg inde på en argumentation imod forslaget om tunnelloøsningen med en henvisning til et par besvarelser, vi har fået, herunder at det bliver en dyrere løsning. Jeg vil gerne citere et svar fra ministeren, vi har fået i bilag 58. Det er svar på spørgsmål nr. 20:

„Idet jeg henviser til mit svar på spørgsmål nr. 19 om den anlægsøkonomiske sammenligning mellem de to alternativer og til mit svar på spørgsmål 14 om de betragtninger, der må indgå i den totale afvejning ved valget mellem alternativterne bro eller tunnel, må jeg være af den opfattelse, at hverken en ren anlægs- og driftsøkonomisk vurdering eller en bredere samfundsøkonomisk vurdering klart vil kunne påvise forskelle mellem nævnte to alternativer.“

Det er altså ikke muligt klart at påvise nogen forskel. Det er muligt, der er en forskel, det tør jeg ikke afvise; det er muligt, det bliver en smule dyrere at anlægge tunnelen, men det kan ikke være afgørende. Når vi bygger en fast forbindelse over Store Bælt, en kombineret løsning, som koster 5 mia kr., kan det ikke være afgørende, om den ved den bedre løsning, som vi foreslår, kommer til at koste måske 5,1 mia kr. Det vigtige må være, at vi får den rigtige løsning.

Jeg har herefter kun at sige, at jeg takker for den modtagelse, man har givet lovforslaget ved at sige, vi er villige til at overveje det. Det er, synes jeg, det eneste, man kan forlange ved en første behandling af et forslag, som ændrer ved noget, folkettinget tidligere har vedtaget, men som altså, understreget endnu en gang, ikke ændrer ved det,